

Arrest

nr. 236 701 van 10 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 augustus 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te hebben, dient een verzoek om internationale bescherming in op 7 december 2018.

1.2. Zij wordt op 27 februari 2019 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is.

1.3. Op 22 juli 2019 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Venezolaanse en de Colombiaanse nationaliteit. U bent geboren op 19 december 1983 in San Christobal, hoofdstad van de staat Tachira in Venezuela.

U verklaart dat u al jaren een relatie had met L.B., een bekende politicus en handelsregistrator in Tachira. Deze man werd in 2015 samen met zijn broer gearresteerd omwille van corruptie. In de gevangenis zou hij depressief geworden zijn. U verbrak de relatie ongeveer een maand na zijn vrijlating. Dat was omstreeks juli 2016. L.B. bleef u lastig vallen en verdacht u ervan een nieuwe relatie te hebben aangegaan. In november 2016 paste u op de dochter van uw zus B. F. A. M. (O.V. 8.710.954; CGVS 18/19588B) en haar man P. A. C. R. (O.V. 8.710.954; CGVS 18/19588). Het meisje heet R. (O.V. 8.710.954) en was toen zeventien maanden. L.B. heeft u neergeschoten in bijzijn van uw nichtje. Daarna pleegde hij zelfmoord.

Na zijn dood beschuldigden de kinderen van L.B. u ervan hem tot zelfmoord te hebben gedreven. De kinderen en de vrienden van L.B., die banden hadden met de colectivos hebben u bedreigd, zeggende dat u moest boeten voor de dood van L.B.. Een week na de dood van L.B. zijn ze naar uw huis gekomen om u te bedreigen. U was toen niet aanwezig, maar uw moeder wel. Zij werd in uw plaats bedreigd. Later zag u de kinderen van L.B. heel vaak voorbij het huis van uw zus B. rijden toen u daar verbleef om te herstellen.

Drie maanden na de schietpartij begon u opnieuw te werken in San Antonio. De colectivos hielden u constant in de gaten op uw werk. Bovendien belde de dochter van L.B. u constant om u te bedreigen. Na drie maanden besloot van werk te veranderen.

U werkte als ambtenaar terwijl u het niet eens was met de regering. U werd daarom lastig gevallen.

Ook uw familieleden kregen problemen omwille van de dood van L.B.. Zo werd de schoonmoeder van uw zus B. bedreigd. Ze zeiden dat ze haar zoon, uw schoonbroer P. dus, zouden doden. Ook B. zelf kreeg telefoontjes, maar ze verbrak de verbinding meteen toen ze een vreemde stem hoorde.

In december 2017 verliet u Venezuela. U verbleef tijdelijk bij uw tante in Colombia. Toen u daar niet langer op onderdak kon rekenen, keerde u terug naar Venezuela. U kende geen problemen in Colombia, maar geeft aan dat er veel armoede is. Daarnaast zou u eerst uw Venezolaans diploma moeten laten legaliseren alvorens er als advocaat te kunnen werken. U verklaart nog dat de Colombianen een xenofobe houding hebben ten opzichte van Venezolanen.

U verliet Venezuela opnieuw op 10 november 2018. U kwam op 13 november 2018 aan in België. Op 7 december 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Ter ondersteuning van dit verzoek legt u volgende documenten neer: uw Venezolaans paspoort, uw Venezolaanse identiteitskaart, uw Colombiaanse identiteitskaart, een uittreksel uit het militair register, uw werkbadge, uw diploma, uw medisch dossier, artikelen over L.B., en het onderzoeksdossier over de zaak L.B..

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uit uw administratief dossier blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven baseert als uw zus, B. F. A. M. (O.V. 8.710.954; CGVS 18/19588B).

In haar verzoek om internationale bescherming werd geoordeeld dat zij geen vrees voor vervolging noch een risico op ernstige schade aannemelijk maakt. Bijgevolg kan ook aan uw verzoek om internationale bescherming geen gunstig gevolg worden gegeven. De beslissing van uw zus luidt als volgt:

“ Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

Het CGVS wijst er op dat dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term ‘het land waarvan hij de nationaliteit bezit’ elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder “land van herkomst” in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, dus zowel Venezolaanse als de Colombiaanse overheid.

U heeft niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Venezuela, noch dat u in geval van een terugkeer naar Venezuela een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en dit om onderstaande redenen.

U verklaart dat uw zus M. in november 2016 beschoten werd door L.B., een bekende politicus en handelsregistrator in Tachira, waarna hij zelfmoord pleegde. U ondersteunt uw verklaringen over deze gebeurtenis met een kopie van het medisch dossier van uw zus M., afgedrukte krantenartikelen over dit incident en een kopie van het onderzoekdossier over dit incident. Het CGVS betwist niet dat uw zus slachtoffer werd van deze schietpartij. U maakt evenwel niet aannemelijk dat u en uw familie een vrees voor vervolging koesteren of een risico op ernstige schade lopen als gevolg van deze gebeurtenis.

Om te beginnen rijzen er ernstige twijfels bij uw verklaringen over de bedreigingen van de familie B.. Zo rept u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet over deze problemen. U stelt daar enkel dat de schietpartij grote indruk op u gemaakt heeft, wetende dat uw dochter daarbij aanwezig was (1819588B, vragenlijst CGVS, vraag 5). Ook uw man vertelt bij de DVZ niet over de bedreigingen door de familie van L.B.. Net als u verklaart hij alleen dat deze feiten een grote indruk op hem nalieten (1819588, vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat geen van jullie deze bedreigingen vermeldt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Enkel uw zus M. maakt bij de DVZ al gewag van verwijten en problemen naar aanleiding van de dood van L.B.. Zij zegt evenwel dat het de (politieke) vrienden van haar ex-partner waren die haar lastig vielen (1822146, vragenlijst CGVS, vragen 4 en 5), en rept niet over de zonen of de dochters van L.B.. Noch u noch uw man of uw zus roepen dus bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS problemen in met de kinderen van L.B., hoewel zij de gevreesde actoren van vervolging zouden zijn en dus de kern van uw vrees betreffen. Deze tegenstrijdigheid en omissie doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Nog stelt u dat de kinderen van L.B. uw moeder en broers bedreigden. De mannen zouden machetes hebben bijgehouden (CGVS 1819588B, p. 9). De geloofwaardigheid van deze verklaring wordt aangetast doordat noch uw zus M., noch uw schoonbroer over deze machetes spreken (CGVS 1822146, p. 8 & CGVS 1819588, p. 9, p. 13), terwijl zulks machtsvertoon toch indruk maakt. Waar u verder stelt dat u de kinderen van L.B. twee keer in een wagen in de buurt van uw appartement zag (CGVS 1819588B, p. 12-13), zegt uw zus dat ze ‘heel vaak’ voorbij reden (CGVS 1822146, p. 8).

U zegt dat u twee jongens in de wagen zag (CGVS 1819588B, p. 12), terwijl uw zus stelt dat het de dochter was die aan het stuur zat, en dat ze vergezeld werd van haar broer (CGVS 1822146, p. 8). Deze tegenstrijdigheden tasten de geloofwaardigheid van uw beweringen aan.

De geloofwaardigheid van uw beweringen inzake de doodsb bedreigingen door de kinderen van L.B. wordt nog verder aangetast doordat uw zus deze in het geheel niet vermeld in de processen-verbaal die zij aflegde (vertaling van stukken 8/31 en 8/42). De eerste doodsb bedreigingen zouden nochtans al zijn geuit op de dag en de plaats van de zelfmoord (CGVS 1819588, p. 9 & CGVS 1819588B, p. 9). De tweede bedreigingen, door de dochter van L.B., Elisabeth, zouden zijn gevolgd toen M. in het ziekenhuis lag waar zij slechts drie dagen verbleef (CGVS 1819588, p. 9 & CGVS 1819588B, p. 9, 12). De derde keer was vier of vijf dagen na de dood van L.B. toen twee zoons en één dochter van L.B. naar het huis van uw moeder kwamen en uw familieleden met de dood bedreigden terwijl zij machetes vasthadden (CGVS 1819588B, p. 9, 13-14). Beide processen-verbaal die deel uitmaken van neergelegde onderzoeksdossier dateren echter van 5 en 12 december 2016, respectievelijk één en twee weken na de zelfmoord van L.B. op 27 november 2016. Het enige wat uw zus echter vermeld is dat zij bang is voor de kinderen van L.B. omdat ze zich afvraagt of zij haar misschien iets zouden willen aandoen omdat zij misschien zouden denken dat hij zelfmoord pleegde door haar schuld (stuk 8/42 van 12 december 2016). Moesten er op het moment van het afleggen van deze verklaringen werkelijk al dermate ernstige doodsb bedreigingen zijn geweest komt het niet aannemelijk over dat zij hierover op een hypothetische wijze zou spreken.

Uw bewering dat u op 5 december wel had geprobeerd om, ter gelegenheid van het verhoor van uw zuster M. (Stuk 8/31), klacht neer te leggen tegen de familie B. omwille van het rondrijden van de wagen van de kinderen van L.B. in uw buurt maar dat de politie dit niet wilde aanvaarden omwille van gebrek aan bewijs komt ook niet geloofwaardig over in de context van herhaalde doodsb bedreigingen aan het adres van u en uw familie (CGVS 1819588B, p. 12-13).

Wat er ook van zij, er blijkt dat u en uw familie konden rekenen op staatsbescherming. Zo leggen jullie een uitgebreid onderzoeksdossier neer over het incident waarbij uw zus M. beschoten werd. Bovendien blijkt dat zij in deze zaak enkel als slachtoffer beschouwd wordt. De overheid zou volgens uw verklaringen eveneens gevolg hebben gegeven aan de klacht tegen de familie B., ondanks het feit dat jullie geen bewijzen hadden (CGVS 1819588B, p. 12-13).

Los van dit alles blijkt dat de laatste gebeurtenissen met de familie van L.B. eind november 2016 – begin december 2016 zouden hebben plaatsgevonden. U bent hierna nog bijna twee jaar in Venezuela gebleven, zonder evenwel nog problemen te kennen met de familie B. (CGVS 1819588B, p. 9-10, p. 14). U verklaart wel dat u 'deze mensen' in verband brengt met de bedreigingen aan het adres van uw man (CGVS 1819588B, p. 9). Hieronder zal evenwel blijken dat dit niet geloofwaardig is. Mocht er in het verleden al een vrees of risico zijn geweest omwille van uw problemen met de familie B., dan blijkt dit anno 2019 niet langer actueel.

Eind januari 2019 zou uw moeder nog wel vernomen hebben dat de familie van L.B. nog steeds wil dat heel uw familie zal boeten voor zijn dood (CGVS 1819588B, p. 6). Gezien er weinig geloof kan gehecht worden aan de bedreigingen die hieraan vooraf gegaan zijn, kan ook deze opmerking niet zomaar voor waar worden aangenomen. Bovendien blijkt de familie van B. al jaren op de hoogte van de verblijfplaatsen van uw familie (CGVS 1819588B, p. 13). In dat licht lijkt het dat – als er al bedreigingen zouden zijn geuit- deze niet serieus genomen kunnen worden, aangezien het weinig waarschijnlijk is dat zij jarenlang zouden wachten alvorens tot actie over te gaan. De geloofwaardigheid van deze verklaring wordt verder ondermijnd doordat noch uw man, noch uw zus M. deze gebeurtenis vermeld heeft (CGVS 1819588, p. 8 & CGVS 1822146, p. 6), hoewel zij beiden expliciet gevraagd werden of de familie nog problemen kende na hun vertrek uit Venezuela. Gezien de gebrekkige geloofwaardigheid kan ook uit deze bewering geen nood aan bescherming afgeleid worden.

Naast de problemen met de familie B. haalt u aan dat ook uw man problemen kende. Zo werd uw schoonmoeder op 23 januari 2018 opgebeld en bedreigd. De beller zei dat hij informatie had over haar zoon, uw man, en dreigde hem te vermoorden. U verklaart dat u 'deze mensen', waarmee u verwijst naar de familie B., waarover u eerder sprak, in verband brengt met deze bedreigingen (CGVS 1819588B, p. 9). Uw verklaringen hierover zijn echter niet aannemelijk. Om te beginnen moet verwezen worden naar de geloofwaardigheidsproblemen bij uw verklaringen over de problemen met de familie van L.B..

Daarnaast is het weinig aannemelijk dat de familie B. jullie meer dan een jaar lang - tussen december 2016 en januari 2018 – met rust zou hebben gelaten, om dan zonder enige aanleiding (CGVS 1819588B, p. 14) uw schoonmoeder – niet meteen de meest naaste persoon van uw zus M. – te contacteren. Voorts zijn uw latere verklaringen strijdig met uw bewering dat ‘deze mensen’ te maken zouden hebben met de problemen van uw man. Op een later tijdstip tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart u immers dat de man die uw schoonmoeder opbelde zijn naam zei, maar dat u die vergeten was (CGVS 1819588B, p. 14). Redelijkerwijze kan verwacht worden dat, indien dit een familielid van L.B. was, u de naam wel onthouden zou hebben, of op zijn minst zou weten te vertellen op welke manier deze persoon verwant was aan L.B.. Nog stelt u daarna dat u denkt dat deze man belde en dreigde omdat hij de familie wilde afpersen omdat ze een winkel hebben (CGVS 1819588B, p. 15), een stelling die u ook poneerde bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ (1819588B, vragenlijst CGVS, vraag 5). U rept niet meer over een verband met de dood van L.B.. Deze elementen leiden ertoe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat het de familie van B. was die achter de bedreigingen aan het adres van uw man zaten.

Ook uw man legt geen coherente verklaringen af over het eventuele verband tussen de problemen met de familie van L.B. en de dreigtelefoontjes. Aanvankelijk legt hij geen verband tussen de telefoons in het voorjaar van 2018 en het incident met L.B.. Hij stelt dat de beller zei dat hij C. B. was, lid van de grensrijdkrachten (CGVS 1819588, p. 16). Later verklaart hij dan weer dat er wel een verband kan zijn. Gevraagd waarom hij dit denkt, zegt hij dat er nog steeds bedreigingen zijn en dat jullie hoorden dat ze haar [M.] nog steeds iets willen aandoen (CGVS 1819588, p. 18). Met deze verklaringen geeft hij geen concrete indicatie. Hij maakt niet duidelijk waarop hij zijn vermoeden precies baseert. Bijgevolg kan er weinig geloof worden gehecht aan zijn verklaringen over het verband tussen de verschillende incidenten.

Uw zus M. tenslotte, stelt eveneens dat er een verband is tussen de zaak B. en de telefoontjes naar uw schoonmoeder (CGVS 1822146, p. 10). Haar verklaringen zijn evenwel niet aannemelijk. Een vriend van haar zou de beller teruggebeld hebben en zich voorgesteld hebben als directeur van de gevangenis. De beller zou daarop de feiten toegegeven hebben en beloofd hebben dit nooit meer te doen (CGVS 1822146, p. 10). Het is evenwel weinig aannemelijk dat de beller zonder meer via een traceerbare telefoon – hij kon immers teruggebeld worden- deze feiten zou toegeven. Uw zus brengt daarnaast geen enkele concrete indicatie aan waaruit blijkt dat de telefoontjes aan uw schoonmoeder te maken zouden hebben met haar vroegere problemen. Uiteindelijk stelt ze enkel dat “zij het zijn die zulke dingen doen” (CGVS 1822146, p. 10), wat niet volstaat om een verband aannemelijk te maken.

Wat betreft de telefonische bedreiging aan het adres van uw man via uw schoonmoeder in januari 2018 stelt het CGVS vast dat ook hier twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid. Uw man verklaart dat zijn moeder op 23 januari 2018 meerdere malen opgebeld werd, waarschijnlijk door dezelfde persoon. De beller eiste geld. In dezelfde week werd er nog meerdere keren gebeld, maar zijn moeder beantwoordde de telefoon niet. In totaal heeft uw schoonmoeder drie keer met de beller gesproken (CGVS 1819588, p. 17 & 1819588, vragenlijst CGVS, vraag 5). Desondanks weet uw man niet hoeveel geld er betaald moest worden (CGVS 1819588, p. 16 & 1819588, vragenlijst CGVS, vraag 5). Nochtans kon hij dit gemakkelijk aan zijn moeder vragen. Dit gebrek aan interesse in zijn eigen problemen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen over deze telefoontjes. Bovendien is ook deze dreiging niet langer actueel. Uw man concludeert dat deze problemen één week duurden (CGVS 1819588, p. 17). Daarna zouden er nog wel problemen zijn geweest (cfr. infra), maar nergens uit uw verklaringen, noch uit die van uw man, blijkt dat het om dezelfde daders zou gaan (CGVS 1819588B, p. 15 & CGVS 1819588, p. 17). Jullie verklaren beiden dat de beller in maart 2018 zijn naam niet zei, in tegenstelling tot de beller van januari 2018, (CGVS 1819588B, p. 15 & CGVS 1819588, p. 17), wat er eens te meer op wijst dat het om verschillende daders zou gaan, net als de tijdsspanne van twee maanden tussen de twee incidenten.

In maart 2018 werd uw man zelf telefonisch bedreigd. De geloofwaardigheid van deze gebeurtenis wordt aangetast doordat u hierover niet spreekt bij de DVZ (1819588B, vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat u wél de telefoontjes aan uw schoonmoeder, maar niet de rechtstreekse bedreigingen aan uw man vermeldt, is weinig aannemelijk, te meer omdat deze telefoontjes grote impact op jullie levens zouden hebben gehad. U besloot naar aanleiding van deze telefoontjes immers om onder te duiken bij uw moeder (1819588B, vragenlijst CGVS, vraag 5 & CGVS 1819588B, p. 15). Voor uw man waren de telefoontjes van maart 2018 de aanleiding om Venezuela te verlaten (CGVS 1819588, p. 10). Dit element doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Bovendien blijkt dat, hoewel de telefoontjes van maart 2018 aanleiding zouden hebben gegeven tot uw mans vertrek uit Venezuela, hij pas op 22 mei 2018, twee maanden later, het land heeft verlaten (CGVS 1819588, p. 10). Dit relateert in grote mate de ernst van jullie vrees. Ook het feit dat uw man na zijn verblijf in de Verenigde Staten nog naar Venezuela terugkeerde, weliswaar voor een korte periode (CGVS 1819588, p. 10), relateert de ernst van jullie vrees naar aanleiding van deze gebeurtenis. Nog blijkt dat er zich na maart 2018 geen feiten meer hebben voorgedaan die verband houden met deze telefoontjes, hoewel uw familie nog steeds in Venezuela verbleef, en dit tot september 2018 (CGVS 1819588, p. 10). Bijgevolg kan uit jullie verklaringen over de telefoontjes van maart 2018 geen nood aan bescherming afgeleid worden.

Op 21 juli 2017 was uw man op weg naar zijn werk toen twee mannen in een wagen naast hem stopten en een vuurwapen op hem richtten. U denkt dat ze uw man wilden ontvoeren. Uw man kon evenwel ontkomen (CGVS 1819588B, p. 14). U weet niet waarom uw man bedreigd werd, en evenmin waarom net hij slachtoffer werd van deze bedreiging. U vermoedt dat het te maken kan hebben met de algemeen voorkomende criminaliteit (CGVS 1819588B, p. 14). Uw man kende de daders niet (CGVS 1819588, p. 15). Hij weet evenmin of het een poging tot diefstal, dan wel een ontvoeringspoging was (CGVS 1819588, p. 15). Uw man stelt wel dat hij ook deze gebeurtenis koppelt aan het incident met L.B.. Bij bevraging blijkt evenwel dat deze bewering zuiver speculatief is. Hij stelt dat sommige mensen lang wrok koesteren (CGVS 1819588, p. 16). Naar concrete indicaties gevraagd, verklaart hij dat jullie in begin bedreigd werden, en dat hij daarom de gebeurtenissen aan elkaar koppelt (CGVS 1819588, p. 16). Deze uitspraken volstaan niet om een verband aannemelijk te maken. Uit jullie verklaringen blijkt bijgevolg dat dit een eenmalig incident is, dat illustratief is voor de moeilijke veiligheidssituatie in Tachira. Hieronder zal evenwel blijken dat deze niet noopt tot de toekenning van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Omstreeks oktober 2017 kreeg uw man telefoontjes op kantoor, waarbij men hem wilde afpersen (CGVS 1819588, p. 16). Uw man verbrak de verbinding meteen toen de aard van het telefoontje duidelijk werd. Latere telefoontjes nam hij niet op (CGVS 1819588, p. 16). Uw man verklaart zelf dat deze telefoontjes verder geen gevolgen hadden (CGVS 1819588, p. 16), waardoor ook aan dit element geen nood aan internationale bescherming ontleend kan worden.

Wat betreft de twee telefoontjes van juni 2018, moet opgemerkt worden dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat het effectief om bedreigingen gaat. U vertelt dat u thuis twee vreemde oproepen op uw vaste lijn kreeg. De beller zei telkens dat hij vanuit de bank belde. U vond dat dit anders klonk dan een bankbediende, en vond dit verdacht (CGVS 1819588B, p. 9, p. 15). U hebt geen enkele concrete indicatie om te denken dat dit iemand anders was dan een bankbediende die u opbelde. Bijgevolg kan hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade afgeleid worden.

Wat betreft de poging tot een overval in juli 2018, blijkt uit uw verklaringen dat dit een eenmalig incident is (CGVS 1819588B, p. 9-10). U hebt geen idee waarom de overvaller net u benaderde (CGVS 1819588B, p. 16). Uw man linkt deze gebeurtenis enkel aan de algemeen voorkomende criminaliteit (CGVS 1819588, p. 18). Ook dit incident blijkt dus een –trieste– illustratie van de veel voorkomende criminaliteit in Tachira. Hieronder zal evenwel blijken dat deze niet noopt tot de toekenning van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet". [...]

Zelf haalt u nog aan dat de dochter van L.B. u op uw werk bedreigde. Om meer uitleg gevraagd, blijkt dat zij u regelmatig belde en bedreigde. Wanneer u gevraagd wordt om te verduidelijken wat u precies bedoelt met 'regelmatig', zegt u dat ze 'constant' belde. Opnieuw wordt u gevraagd om preciezer te zijn. Uiteindelijk zegt u dat ze u na anderhalve maand vier keer belde (CGVS 1822146, p. 9). Dat u aanvankelijk zegt dat de dochter van L.B. u 'regelmatig' belde, het later opdrijft naar 'constant', om het uiteindelijk te houden op vier keer, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaring. Bovendien zegt u dat deze dochter u eigenlijk wilde spreken omdat ze van u wilde horen wat er gebeurd was (CGVS 1822146, p. 9), wat veeleer klinkt als een dochter die op zoek is naar een manier om closure te vinden na de zelfmoord van haar vader, dan als een bedreiging. Omwille van bovenstaande elementen kan ook aan deze opmerking geen nood aan internationale bescherming ontleend worden.

Uit bovenstaande blijkt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u jarenlang zou zijn gevolgd en bedreigd door de entourage van L.B.. Ook uw gedrag is niet in overeenstemming met deze bewering. Zo ging u drie maanden na het incident opnieuw werken. Later veranderde u van werk (CGVS 1822146, p. 9). Uiteindelijk besloot u pas in december 2017 – een jaar na de feiten– Venezuela te verlaten (CGVS 1822146, p. 11).

Toen u daar niet langer in de woning van uw tante kon verblijven, zocht u geen andere oplossing, maar keerde u simpelweg terug naar Venezuela (CGVS 1822146, p. 11). Dit gedrag valt niet te rijmen met uw beweerde vrees, waardoor de geloofwaardigheid van deze vrees eens te meer ondermijnd wordt.

Ook aan uw bewering dat u op het werk problemen kende omdat u het niet eens was met de regering, kan geen nood aan internationale bescherming ontleend worden. U verklaart dat u op uw werk in de gaten gehouden werd door de colectivos. Uit uw uitleg blijkt evenwel dat u hen kon zien als u uit het raam keek. Gevraagd hoe u wist dat zij daar voor u kwamen, en geen toevallige passanten zijn, zegt u dat men hen gemakkelijk kan herkennen aan hun kledij (CGVS 1822146, p. 9). U beantwoordt de vraag niet. Wanneer hetzelfde u opnieuw gevraagd wordt, zegt u dat u het weet omdat u al eerder bedreigd werd (CGVS 1822146, p. 9). Hierboven blijkt evenwel dat er geloofwaardigheidsproblemen zijn bij deze bedreigingen, en dat er ook geloofwaardigheidsproblemen zijn bij de beweerde band met de zaak B.. Bijgevolg kan ook deze bewering niet zomaar voor waar worden aangenomen. Bovendien geeft u met uw antwoord hier geen concrete reden aan waarom u denkt dat de colectivos daar voor u kwamen. U maakt met andere woorden niet concreet aannemelijk dat u geïsoleerd zou worden door de colectivos.

Volledigheidshalve moet opgemerkt worden dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Colombia, noch dat u in uw geval in Colombia een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U verklaart hierover dat er veel armoede is in Colombia. Daarnaast zou u eerst uw Venezolaans diploma moeten laten legaliseren alvorens er als advocaat te kunnen werken. U verklaart nog dat de Colombianen een xenofobe houding hebben ten opzichte van Venezolanen.

Wat betreft de armoede in Colombia moet opgemerkt worden dat dit een beschrijving is van de algemene situatie in Colombia. Nergens blijkt dat u in armoede terecht zou komen mocht u zich in Colombia vestigen. U bent immers een hoogopgeleide vrouw met flink wat financiële draagkracht (cfr. infra) en een familiaal netwerk in Colombia (CGVS 1822146, p. 5, p. 11).

Bij uw opmerking over xenofobie in Colombia moet eerst en vooral benadrukt worden dat u niet enkel over de Venezolaanse nationaliteit, maar tevens over de Colombiaanse nationaliteit beschikt (CGVS 1822146, p. 4). Dat wil zeggen dat – mocht u in Colombia met xenofobie geconfronteerd worden – hiervoor terecht kan bij de Colombiaanse overheid. Hoe dan ook is discriminatie, hoe verwerpelijk ook, onvoldoende ernstig om beschouwd te worden als vervolging of als ernstige schade.

Daarnaast ziet u op tegen de administratieve rompslomp die een verhuis naar Colombia met zich mee zou brengen. U zou uw diploma moeten laten legaliseren alvorens er als advocaat te kunnen werken (CGVS 1822146, p. 4). Deze opmerking houdt geen verband met de vluchtelingenconventie en evenmin met de definitie van de subsidiaire bescherming. Bovendien volstaat de verwijzing naar enig administratief ongemak geenszins om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Omwille van al bovenstaande redenen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u, bij terugkeer naar Venezuela òf bij vestiging in Colombia, een vrees voor vervolging moet koesteren of een risico op ernstige schade zou lopen.

De overige documenten die u voorlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw Venezolaans paspoort, uw Venezolaanse identiteitskaart, uw Colombiaanse identiteitskaart, en het uittreksel uit het militair register ondersteunen uw verklaringen over uw identiteit en uw nationaliteit(en). Deze elementen staan hier niet ter discussie. Uw diploma en uw werkbadge ondersteunen uw verklaringen over uw opleiding en over uw werk. Ook hieraan wordt niet getwijfeld.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Müslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt.

Uw familie heeft immers een behoorlijke financiële draagkracht. U werkte in Venezuela (CGVS 1822146, p. 9). Daarnaast hebt u een eigen huis en een terrein ter grootte van twintig bouwgronden (CGVS, p. 5). Ook uw zus en haar man werkten in Venezuela (CGVS 18588B, p. 5 en CGVS 1819588, p. 6). P. combineerde twee jobs om beter te verdienen (CGVS 1819588, p. 6). Daarnaast bezaten zij samen een bouwgrond (CGVS 1819588, p. 6), en bezat P. een moto (CGVS 1819588, p. 6). De familie van P. is in het bezit van vijf appartementen (CGVS 1819588, p. 6) en een winkel (CGVS 1819588B, p. 15). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in Tachira stelt het CGVS het volgende vast:

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.*

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde departementen, zoals onder meer de deelstaat Tachira waarvan u afkomstig bent. Tachira, grenzend aan Colombia in het zuiden kende in 2018 een moordcijfer van 81,4 per 100.000 burgers. Tachira wordt net zoals de rest van het land gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel. Verder komt ook rekrutering door criminele bendes en politieel geweld er veelvuldig voor.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela in het algemeen, en in Tachira in het problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er actueel in Venezuela geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Tachira, Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De informatie waarop het CGVS zich beroept is toegevoegd aan uw administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster ontwikkelt het middel als volgt: « Verwerende partij stelt dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. De verwerende partij meent in hoofdzaak dat de verzoekende partij er niet in slaagt om de bedreigingen te linken aan een politieke actor. Zij werd nochtans bedreigd na de aanval van de heer B., een politicus, en zij heeft hierover het onderzoeksdossier neergelegd. Ook nadien werd zij door diens familie bedreigd. Zij heeft zo goed en zo kwaad als het kon haar leven trachten te hervatten, doch zij is gevlucht omdat het zo echt niet meer verder kon. De familie van B. maakte immers deel uit van de Colectivos, hetgeen de bedreigingen en de patrouilles voor haar des te intimiderender maakte". Zij citeert vervolgens het gehoorverslag CGVS (p. 7-8). Zij vervolgt haar betoog door te stellen dat « Ook de familie van de verzoekende partij werd bedreigd. De verwerende partij ziet het echter niet zo. Zo meent zij dat de link met de familie van de heer B. grotendeels steunt op speculaties. Er zijn nochtans een aantal feiten in dit dossier die niet ontkend kunnen worden: De verzoekende partij werd in het gezicht geschoten door een politicus die daarna zelfmoord pleegde; De familie van de verzoekende partij wordt hierna meermaals bedreigd en afgeperst; Het geweld in Venezuela is wijdverbreid en veelal politiek geïnspireerd. Een belangrijke actor hierbij zijn de Colectivos, die politiek geïnspireerd geweld hanteren en waar de kinderen van de heer B. deel van uitmaakten. De verzoekende partij heeft klacht ingediend bij het parket, doch de bedreigingen hielden aan. De zus van de verzoekende partij vatte haar vluchtmotieven goed samen. Het is belangrijk dit te herlezen ten einde een duidelijk beeld te krijgen van de angsten die de familie heeft doorstaan en die uiteindelijk aan de basis lagen van hun vlucht". Zij citeert vervolgens het gehoorverslag CGVS van haar zus (p. 8-10) en besluit: "Dit is het eerlijke relaas van een getraumatiseerde familie. Dat de gelegde verbanden met de familie B. niet altijd zeker zijn, dat klopt, doch dit doet niets af aan de bedreigingen die de familie ontvangen heeft. De verwerende partij stelt dat er geen systematische vervolging omwille van politieke redenen zou zijn in Venezuela. Niets is echter minder waar! Uit het UNHCR rapport (cf infra) blijkt dat het deelnemen aan betogingen weldegelijk volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om iemand als opposant te zien en hem te vervolgen".

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoekster dat "De schrijnende en mensonterende situatie in haar land van herkomst kan niet genegeerd worden. De overheid slaagt er niet in om de broodnodige de basisnoden te voorzien en de veiligheid te garanderen voor verzoekende partij. Het geweld in Venezuela evenals de politieke inspiratie van het geweld door de colectivos niet kan worden genegeerd". Ter ondersteuning van haar argument citeert verzoekende partij de New York Times dd. 22 april 2017 (<https://www.nytimes.com/2017/04/22/world/americas/armed-civilianbands-in-venezuela-prop-up-unpopular-president.html>).

Verder stelt verzoekster dat "De High Commissioner for Human Rights van de VN schetst in een rapport van juni 2018 een ontluisterend beeld van de actuele situatie in Venezuela (stuk 3): (P- 1): The report addresses in particular issues of accountability and access to justice for victims of serious human rights violations and their families. It also documents human rights violations committed by State authorities since August 2017, including the use of excessive force in non-protest related security operations, new instances of arbitrary detentions, torture and ill-treatment, as well as violations of the rights to the

highest attainable standard of health and to adequate food. Further, the report documents human rights violations, such as alleged extrajudicial killings, arbitrary detentions, and torture and ill-treatment, committed by State authorities since 2014. Daarnaast werd door de UNHCR in mei 2019 een nieuw 'Guidance Note' uitgebracht (stuk 4)" en citeert par. 2, 9 en 10. Zij stelt dat UNHCR "bevestigt aldus dat de situatie verslechterd is en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet teruggestuurd mogen worden naar hun land van herkomst. Verwerende partij zwijgt hier in alle talen over. Het is aldus onbegrijpelijk hoe verwerende partij kan stellen dat verzoekende partij - minstens - niet in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus".

Verder stelt verzoekster dat de situatie in Venezuela compleet uit de hand is gelopen en illustreert dit door de volgende persartikelen uit het Laatste Nieuws te citeren: "Liever oorlog dan eten: Venezuela stap dicht bij militaire escalatie door rellen over humanitaire hulp", 25 februari 2019 en "Uittocht van Venezolaanse militairen en agenten blijft duren: al meer dan 300 overlopers", 26 februari '19. Zij stelt dat het protest ook in april en mei verder escaleert en citeert het volgende artikel uit Het Laatste Nieuws: "Protest in Venezuela escaleert: pantserwagen rijdt in op antiregeringsdemonstranten", 30 april 2019 en stelt, met verwijzing naar een artikel uit Het Laatste Nieuws dat ook meer dan 3,4 miljoen burgers de vlucht namen naar andere landen uit wanhoop. Zij stelt verder dat "Tot slot motiveert de verwerende partij dat de tweede verzoekende partij zich in Colombia zou kunnen vestigen, gelet op het feit dat zij tevens over de Colombiaanse nationaliteit beschikt. Zij gaat er echter volledig aan voorbij dat de tweede verzoekende partij aldaar ernstige problemen gekend hebben dat zij aldaar niet in staat was om een menswaardig leven op te bouwen" en citeert vervolgens het gehoorverslag CGVS (p. 13). Zij stelt vervolgens dat "Bovendien heeft zij op geen enkele wijze de actuele situatie in Colombia onderzocht. Dit onderdeel van de motivering kan aldus niet ernstig bedoeld zijn! ».

Verzoekster besluit dat "verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens het statuut van subsidiaire bescherming aan verzoekende partij geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofddeorde erkend worden als vluchteling. Subsidiair de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek".

Verzoekster vraagt haar de vluchtelingenstatus te verlenen; subsidiair verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen; uiterst subsidiair, de bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2 § 1, 2° van de Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. VN-rapport van juni 2018: Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight;
3. UNHCR Guidance Note dd. mei 2019.

Ter terechtzitting legt verzoekster een aanvullende nota neer in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet waarbij zij de Raad in kennis stelt van een brief dd. 16 maart 2020, ondertekend door G.D., Klinisch Psycholoog bij Ressayf (Réseaux Systèmes et Familles, 171 boulevard des Invalides – 1160 Bruxelles), waarin de ondergetekende bevestigt verzoekster in drie consultaties te hebben ontvangen.

2.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid.

Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedurerichtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *"indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker"* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.5.2. Voor de samenvatting van het asielrelaas van verzoekster verwijst de Raad naar de afdeling feitenrelaas in de bestreden beslissing zoals hierboven weergegeven.

2.5.3. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift, de aanvullende nota van verzoekster en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, komt de Raad tot de volgende vaststellingen met betrekking tot verzoeksters vluchtmotieven.

2.5.3.1. Uit het administratief dossier en in het bijzonder verzoeksters persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster zich bij haar verzoek om internationale bescherming beroept op het schietincident waarvan zij het slachtoffer werd, de daaropvolgende zelfmoord van L.B. en de problemen die zij en haar familie hierdoor zouden hebben gekend met de familieleden van L.B..

De bestreden beslissing herneemt, voor wat betreft verzoeksters vluchtmotieven die dezelfde zijn als die van haar zus, de motivering van de beslissing ten aanzien van haar zus waarin werd vastgesteld dat zij geen gegronde vrees voor vervolging noch een risico op ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. In het arrest nr. 236 700 heeft de Raad het volgende vastgesteld met betrekking tot de vluchtmotieven van verzoeksters zus:

“2.5.3.2. Met betrekking tot de bedreigingen door de familie van L.B. die verband zouden houden met het schietincident en de zelfmoord van L.B. stelt de Raad vooreerst vast dat het schietincident en de zelfmoord van L.B. niet betwist worden in de bestreden beslissingen en dat de verzoekers een groot aantal documenten neerleggen met betrekking tot deze tragische gebeurtenis, waaronder krantenartikels en een reeks documenten met betrekking tot het strafonderzoek en de bevindingen van de onderzoekers ter plaatse (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 16). De Raad stelt verder vast dat verzoekers respectievelijke verklaringen over het eigenlijke incident als dusdanig voldoende gedetailleerd en gelijklopend zijn zodat er geen twijfel bestaat over het schietincident waarvan tweede verzoeksters zus het slachtoffer werd en de zelfmoord van L.B..

2.5.3.3. Met betrekking tot de daaropvolgende bedreigingen door de familie van L.B. stellen de bestreden beslissingen het volgende: “Om te beginnen rijzen er ernstige twijfels bij uw verklaringen over de bedreigingen van de familie B.. Zo rept u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet over deze problemen. U stelt daar enkel dat de schietpartij grote indruk op u gemaakt heeft, wetende dat uw dochter daarbij aanwezig was (1819588B, vragenlijst CGVS, vraag 5). Ook uw man vertelt bij de DVZ niet over de bedreigingen door de familie van L.B.. Net als u verklaart hij alleen dat deze feiten een grote indruk op hem nalieten (1819588, vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat geen van jullie deze bedreigingen vermeldt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Enkel uw zus M. maakt bij de DVZ al gewag van verwijten en problemen naar aanleiding van de dood van L.B.. Zij zegt evenwel dat het de (politieke) vrienden van haar ex-partner waren die haar lastig vielen (1822146, vragenlijst CGVS, vragen 4 en 5), en rept niet over de zonen of de dochters van L.B.. Noch u noch uw man of uw zus roepen dus bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS problemen in met de kinderen van L.B., hoewel zij de gevreesde actoren van vervolging zouden zijn en dus de kern van uw vrees betreffen. Deze tegenstrijdigheid en omissie doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Nog stelt u dat de kinderen van L.B. uw moeder en broers bedreigden. De mannen zouden machetes hebben bijgehouden (CGVS 1819588B, p. 9). De geloofwaardigheid van deze verklaring wordt aangetast doordat noch uw zus M., noch uw schoonbroer over deze machetes spreken (CGVS 1822146, p. 8 & CGVS 1819588, p. 9, p. 13), terwijl zulks machtsvertoon toch indruk maakt. Waar u verder stelt dat u de kinderen van L.B. twee keer in een wagen in de buurt van uw appartement zag (CGVS 1819588B, p. 12-13), zegt uw zus dat ze ‘heel vaak’ voorbij reden (CGVS 1822146, p. 8). U zegt dat u twee jongens in de wagen zag (CGVS 1819588B, p. 12), terwijl uw zus stelt dat het de dochter was die aan het stuur zat, en dat ze vergezeld werd van haar broer (CGVS 1822146, p. 8). Deze tegenstrijdigheden tasten de geloofwaardigheid van uw beweringen aan. De geloofwaardigheid van uw beweringen inzake de doodsb bedreigingen door de kinderen van L.B. wordt nog verder aangetast doordat uw zus deze in het geheel niet vermeldt in de processen-verbaal die zij aflegde (vertaling van stukken 8/31 en 8/42). De eerste doodsb bedreigingen zouden nochtans al zijn geuit op de dag en de plaats van de zelfmoord (CGVS 1819588, p. 9 & CGVS 1819588B, p. 9). De tweede bedreigingen, door de dochter van L.B., E., zouden zijn gevolgd toen M. in het ziekenhuis lag waar zij slechts drie dagen verbleef (CGVS 1819588, p. 9 & CGVS 1819588B, p. 9, 12). De derde keer was vier of vijf dagen na de dood van L.B. toen twee zoons en één dochter van L.B. naar het huis van uw moeder kwamen en uw familieleden met de dood bedreigden terwijl zij machetes vasthielden (CGVS 1819588B, p. 9, 13-14). Beide processen-verbaal die deel uitmaken van neergelegde onderzoeksdossier dateren echter van 5 en 12 december 2016, respectievelijk één en twee weken na de zelfmoord van L.B. op 27 november 2016. Het enige wat uw zus echter vermeldt is dat zij bang is voor de kinderen van L.B. omdat ze zich afvraagt of zij haar misschien iets zouden willen aandoen omdat zij misschien zouden denken dat hij zelfmoord pleegde door haar schuld (stuk 8/42 van 12 december 2016). Moesten er op het moment van het afleggen van deze verklaringen werkelijk al dermate ernstige doodsb bedreigingen zijn geweest komt het niet aannemelijk over dat zij hierover op een hypothetische wijze zou spreken.”

De Raad stelt vast dat verzoekers dit onderdeel van de motivering in de bestreden beslissingen ongemoeid laten. Zij beperken zich tot het citeren van het asielrelaas van tweede verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud (gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 8-10) zonder enige poging te ondernemen om de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren of te weerleggen. De loutere stelling dat dit het eerlijke relaas is van een getraumatiseerde familie en “dat de gelegde verbanden met de familie B. niet altijd zeker zijn, dat klopt, doch dit doet niets af aan de bedreigingen die de familie

ontvangen heeft" kan in elk geval niet volstaan om deze motieven in de bestreden beslissingen te ontkrachten. Na grondige analyse van de gehoorverslagen van beide verzoekers en het gehoorverslag van de zus van tweede verzoekster, stelt de Raad vast dat de vaststellingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de bedreigingen van de familieleden van L.B. na de tragische gebeurtenissen pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier en neemt dit onderdeel van de motivering over.

De vastgestelde tegenstrijdigheden daargelaten, stelt de Raad ook vast dat, indien de familie van L.B. verzoekers bedreigd zouden hebben, uit verzoekers' verklaringen blijkt dat deze bedreigingen verband houden met een passionele daad en wraakgevoelens en verzoekers niet aantonen dat zij verband houden met één van vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie. Eerste verzoeker verklaart weliswaar dat L.B. lid was van de Collectivo's en dat zijn twee zonen ook lid waren van de Collectivo's maar legt verder geen verband tussen hun lidmaatschap en de bedreigingen die zij hebben ontvangen (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 15) en stelt anderzijds dat de reden voor de bedreigingen aan het adres van zijn schoonzus gelegen is in het feit dat ze "gaan ervan uit dat Magda de schuldige is van de dood aan hun vader en daarom willen ze wraak" (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 12). Tweede verzoekster verklaart dat ze denkt "dat ze M. de schuld geven van zijn depressie. Omdat ze zijn vrouw niet meer wilde zijn, hij had die depressie overgehouden aan zijn politiek werk en tijd in de gevangenis en ze zeggen dat B. zijn rechterbeen brak als hij achterover viel nadat hij zichzelf schoot. Dat vinden ze verdacht, en omdat zij het overleefd had" (gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 12). Bovendien stelt de Raad vast dat volgens haar verklaring tweede verzoekster aangifte deed van het feit dat de twee zoons van L.B. met diens rode auto langs hun appartement reden op 5 december, de dag dat haar zus aangifte deed bij de politie maar "omdat we niet echt een bewijs hadden zoals een foto of een bericht hebben ze de aangifte niet genoteerd" (gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 13) en dat "ze stuurden 2 keer een patrouille langs ons huis" (idem). Hieruit blijkt dat zij klacht konden indienen tegen de al dan niet vermeende bedreigingen door de familie van L.B. bij de autoriteiten en dat, hoewel de aangifte niet genoteerd werd bij gebrek aan bewijzen, tweemaal een patrouille werd langs gestuurd om verzoekers gerust te stellen. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekers na de gebeurtenissen in 2016 nog twee jaar in Venezuela gebleven zijn en tweede verzoekster verklaart dat ze zich niet kan herinneren dat er nog iets gebeurd is tussen het ogenblik waarop de kinderen van L.B. naar het huis van haar zus kwamen en de bedreigingen aan haar man en dat ze na die bedreiging zijn vertrokken (gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 14) en verder ook geen specifieke problemen vermeldt met de familie van L.B. nadat ze zijn twee zoons zag in een wagen vlakbij haar woning, tien dagen na de dood van L.B. tot hun vertrek uit Venezuela.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de beweerde bedreigingen door de familie van L.B. geen verband houden met één van de vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie maar voortspruiten uit gemeenschappelijke criminele feiten die het voorwerp hebben uitgemaakt van een gerechtelijk onderzoek en dat verzoekers zich ook tot de gerechtelijke autoriteiten konden wenden met betrekking tot de beweerde bedreigingen en dat hieraan gevolg werd gegeven in de vorm van het langs sturen van een patrouille. Verzoekers tonen niet aan dat in geval zij in de toekomst zouden bedreigd worden door de familie van L.B. geen bescherming zouden kunnen krijgen van de Venezolaanse autoriteiten of dat deze bescherming niet effectief zou zijn.

2.5.3.4. Met betrekking tot verzoekers' verklaringen over de bedreigingen aan het adres van eerste verzoeker en het verband met het schietincident waarvan de zus van tweede verzoekster het slachtoffer werd en de beweerde bedreigingen door de familie van L.B. maakt de bestreden beslissing de volgende vaststellingen: "Naast de problemen met de familie B. haalt u aan dat ook uw man problemen kende. Zo werd uw schoonmoeder op 23 januari 2018 opgebeld en bedreigd. De beller zei dat hij informatie had over haar zoon, uw man, en dreigde hem te vermoorden. U verklaart dat u 'deze mensen', waarmee u verwijst naar de familie B., waarover u eerder sprak, in verband brengt met deze bedreigingen (CGVS 1819588B, p. 9). Uw verklaringen hierover zijn echter niet aannemelijk. Om te beginnen moet verwezen worden naar de geloofwaardigheidsproblemen bij uw verklaringen over de problemen met de familie van L.B.. Daarnaast is het weinig aannemelijk dat de familie B. jullie meer dan een jaar lang - tussen december 2016 en januari 2018 - met rust zou hebben gelaten, om dan zonder enige aanleiding (CGVS 1819588B, p. 14) uw schoonmoeder - niet meteen de meest naaste persoon van uw zus M. - te contacteren. Voorts zijn uw latere verklaringen strijdig met uw bewering dat 'deze mensen' te maken zouden hebben met de problemen van uw man. Op een later tijdstip tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart u immers dat de man die uw schoonmoeder opbelde zijn naam zei, maar dat u die vergeten was (CGVS 1819588B, p. 14). Redelijkerwijze kan verwacht worden dat, indien dit een familielid van L.B. was, u de naam wel onthouden zou hebben, of op zijn minst zou weten te vertellen op welke manier

deze persoon verwant was aan L.B.. Nog stelt u daarna dat u denkt dat deze man belde en dreigde omdat hij de familie wilde afpersen omdat ze een winkel hebben (CGVS 1819588B, p. 15), een stelling die u ook poneerde bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ (1819588B, vragenlijst CGVS, vraag 5). U rept niet meer over een verband met de dood van L.B.. Deze elementen leiden ertoe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat het de familie van B. was die achter de bedreigingen aan het adres van uw man zaten. Ook uw man legt geen coherente verklaringen af over het eventuele verband tussen de problemen met de familie van L.B. en de dreigtelefoontjes. Aanvankelijk legt hij geen verband tussen de telefoons in het voorjaar van 2018 en het incident met L.B.. Hij stelt dat de beller zei dat hij C. B. was, lid van de grensstrijdkrachten (CGVS 1819588, p. 16). Later verklaart hij dan weer dat er wel een verband kan zijn. Gevraagd waarom hij dit denkt, zegt hij dat er nog steeds bedreigingen zijn en dat jullie hoorden dat ze haar [M.] nog steeds iets willen aandoen (CGVS 1819588, p. 18). Met deze verklaringen geeft hij geen concrete indicatie. Hij maakt niet duidelijk waarop hij zijn vermoeden precies baseert. Bijgevolg kan er weinig geloof worden gehecht aan zijn verklaringen over het verband tussen de verschillende incidenten. Uw zus M. tenslotte, stelt eveneens dat er een verband is tussen de zaak B. en de telefoontjes naar uw schoonmoeder (CGVS 1822146, p. 10). Haar verklaringen zijn evenwel niet aannemelijk. Een vriend van haar zou de beller teruggebeld hebben en zich voorgesteld hebben als directeur van de gevangenis. De beller zou daarop de feiten toegegeven hebben en beloofd hebben dit nooit meer te doen (CGVS 1822146, p. 10). Het is evenwel weinig aannemelijk dat de beller zonder meer via een traceerbare telefoon – hij kon immers teruggebeld worden- deze feiten zou toegeven. Uw zus brengt daarnaast geen enkele concrete indicatie aan waaruit blijkt dat de telefoontjes aan uw schoonmoeder te maken zouden hebben met haar vroegere problemen. Uiteindelijk stelt ze enkel dat “zij het zijn die zulke dingen doen” (CGVS 1822146, p. 10), wat niet volstaat om een verband aannemelijk te maken.” De Raad stelt vast dat verzoekers dit onderdeel van de motivering niet betwisten. Na grondige analyse van de gehoorverslagen van beide verzoekers en het gehoorverslag van tweede verzoeksters' zus, toegevoegd aan het administratief dossier, stelt de Raad vast dat deze vaststellingen pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier en neemt dit onderdeel van de motivering over.”

De Raad komt tot hetzelfde besluit met betrekking tot het relaas van verzoekster voor zover dit betrekking heeft op het schietincident waarvan zij het slachtoffer werd, de daaropvolgende zelfmoord van L.B. en de problemen die zij en haar familie hierdoor zouden hebben gekend, nu dit volledig overeenstemt met de vervolgingsfeiten die door haar zus en haar echtgenoot werden ingeroepen.

2.5.3.2. Voor zover verzoekster zich bijkomend beroept op het feit dat de dochter van L.B. haar op haar werk bedreigde, stelt de Raad vast dat zij hierover verklaart enerzijds dat “daar heeft zijn dochter me regelmatig gebeld en bedreigd” en “ik dacht dat ze me iets ging aandoen” en anderzijds dat “ze een gesprek wilde hebben over wat er precies gebeurd was” (gehoorverslag CGVS, p. 9). De Raad kan aannemen dat verzoekster zich bedreigd voelde door de dochter van L.B. na wat zij heeft meegemaakt maar kan niet anders dan vaststellen dat deze feiten gemeenrechtelijk van aard zijn en dat verzoekster niet aantoonde dat deze tragische gebeurtenissen en de nasleep ervan verband houden met één van de vijf gronden van vervolging in de vluchtelingendefinitie. De loutere bewering in het verzoekschrift dat de familie van L.B. deel uitmaakt van de collectivos, dat niet ontkend kan worden dat haar familie na het schietincident meermaals bedreigd en afgeperst werd; dat het geweld in Venezuela wijdverbreid is en veelal politiek geïnspireerd en dat de collectivos hierbij een belangrijke actor zijn en politiek geïnspireerd geweld hanteren en dat zij “klacht heeft ingediend bij het parket, doch de bedreigingen hielden aan”, zijn niet van aard om het oordeel van de Raad om te buigen. Het feit dat de zonen van L.B. lid zouden zijn van de collectivos heeft verzoekster niet belet om een klacht in te dienen bij de autoriteiten (gehoorverslag CGVS, p. 8), waaraan gehoor werd gegeven door het zenden van patrouilles (*idem*). Verder stelt de Raad met de commissaris-generaal vast dat verzoekster een jaar na de feiten Venezuela verliet en een korte periode bij haar tante in Colombia verbleef alvorens terug te keren naar Venezuela omdat er teveel armoede is in Colombia (gehoorverslag CGVS, p. 11) om pas in november 2018 naar België te reizen en geen gewag maakt van problemen met de autoriteiten in die periode.

Verder stelt de Raad vast dat zij verklaart niet politiek actief te zijn en lid te zijn van de PSUV omdat het verplicht was maar wel mensen kent die politiek actief zijn (gehoorverslag CGVS, p. 6) en dat zij de regering niet steunt (gehoorverslag CGVS, p. 8). Verzoekster heeft dan ook geen politiek profiel waardoor zij in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten zou kunnen staan, noch maakt zij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS gewag van enige prominente rol als opposante. Waar zij melding maakt van bedreigingen door collectivos op haar werk zijn deze volgens verzoekster gelieerd aan de houding waarin het lichaam van L.B. gevonden werd waardoor “ze zeiden dat ik hem eerst gestampt had en dat hij een breuk had aan zijn been” (gehoorverslag CGVS, p. 8) en dus aan de feiten

waarvan de Raad heeft vastgesteld dat zij geen verband houden met de vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie en blijft zij ook vaag in de beschrijving van de manier waarop deze bedreigingen zich uitten, nu zij enkel melding maakt van personen die langs het raam op haar werk passeerden (gehoorverslag CGVS, p. 9). Waar het niet uitgesloten is dat de collectivos, waarvan L.B. lid was, verzoekster mogelijk de dood van L.B. verweten, stelt de Raad vast dat verzoekster er in elk geval niet in slaagt aannemelijk te maken dat zij bedreigd werd door de collectivos omwille van haar politieke overtuigingen.

2.5.3.3. Waar verzoekster tenslotte opwerpt dat de bestreden beslissing geen onderzoek van de actuele situatie in Colombia bevat en dat verwerende partij er aan voorbijgaat dat zij *“aldaar ernstige problemen gekend heeft en dat zij aldaar niet in staat was om een menswaardig leven op te bouwen”* en dat verwerende partij *“op geen enkele wijze de actuele situatie in Colombia onderzocht”*, stelt de Raad het volgende vast.

Ingeval een verzoekster meer dan één nationaliteit heeft, verwijst *“het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft”* in de vluchtelingendefinitie en de definitie van subsidiaire bescherming naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is. Indien een verzoekster zonder geldige reden gebaseerd op een gegronde vrees, geen gebruik heeft gemaakt van de bescherming van één van de landen waarvan zij de nationaliteit heeft, kan geen nood aan internationale bescherming worden aangenomen. De verzoekster dient in het kader van haar verzoek om internationale bescherming dus aan te tonen dat geen van beide nationale overheden, *in casu* Venezuela en Colombia, haar de noodzakelijke bescherming kan of wil bieden. Daaruit volgt ook dat, waar de commissaris-generaal vaststelt dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging heeft of reëel risico op ernstige schade loopt in één van de landen waarvan verzoekster de nationaliteit heeft, geen onderzoek meer gevoerd moet worden naar de vrees of het risico met betrekking tot het andere land waarvan zij de nationaliteit heeft, aangezien in dat geval gebleken is dat er geen redenen zijn waarom verzoekster niet opnieuw de bescherming van dat land kan inroepen. Voor zover de bestreden beslissing geen analyse bevat van de actuele veiligheidssituatie in Colombia, stelt de Raad vast dat uit het voorgaande blijkt dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk heeft gemaakt in Venezuela, dat daardoor een onderzoek naar de vrees voor vervolging ten aanzien van Colombia van verzoekster overbodig is en de motivering met betrekking tot verzoeksters vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in dat land dan ook als een overtollig motief moet worden beschouwd en dat dat het ontbreken van een analyse van de veiligheidssituatie in Colombia *in casu* niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden.

Het voorgaande volstaat voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht.

Uit dit artikel volgt dat de verzoekster, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, moet aantonen dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS blijkt niet dat verzoekster dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.5.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna ‘HvJ’) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Het HvJ oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt” en dat “[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ, C-465/07, “Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”, arrest van 17 februari 2009 (GK), punt 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. (Ibid., punt 28).

In het arrest *M'Bodj t. Belgische Staat* stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (HvJ, C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, arrest van 18 december 2014 (GK), punten 32 en 36). Zo stelt het Hof dat uit “artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” (punt 33).

Het HvJ stelt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” en dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet:

“a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”.

“hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst” (punt 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet zich bijgevolg voordoen in het land van herkomst van de verzoekster en het heeft volgens het Hof ook betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 32).

Voor zover verzoekster, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze aan de basis liggen van haar vraag om als vluchteling te worden erkend, en stelt in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten te zullen staan in geval van terugkeer kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen in punt 2.4. van dit arrest.

Voor zover verzoekster ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, stelt zij in wezen, met verwijzing naar de bronnen geciteerd in punt 2.1, dat de *“de schrijnende en mensonterende situatie in haar land van herkomst niet kan genegeerd worden”*, dat *“de overheid er niet in slaagt om de broodnodige basisnoden te voorzien en de veiligheid te garanderen voor verzoekende partij”*; dat *“het geweld in Venezuela evenals de politieke inspiratie van het geweld door de colectivos niet kan worden genegeerd”*; dat de *“UNHCR bevestigt dat de situatie verslechterd is en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet teruggestuurd mogen worden naar hun land van herkomst”*, en dat *“de situatie er compleet uit de hand is gelopen”* en dat *“het protest blijft ook in april en mei verder escaleren”*

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens waaruit blijkt dat socio-economische overwegingen in asielzaken *“slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling”*. De commissaris-generaal stelt dat dit *“in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard [betreft] die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken.”*

De Raad herinnert vooreerst aan de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna ‘EHRM’) inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken, waarvan de algemene principes werden bevestigd in *J.K. e.a. v. Sweden (EHRM, J.K. e.a. v. Zweden, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, §§ 79-81, zoals ook uiteengezet in EHRM, Saadi v. Italië [GC] no 37201/06, arrest van 28 februari 2008, §§ 124-133)*. Zo stelt het Hof dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (*EHRM, F.G. e.a. v. Sweden, nr. 43611/11, arrest van 23 maart 2016, §§ 111-112*).

Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten. Maar in beide gevallen moet het risico reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (*J.K. e.a. v. Sweden, § 80 met verwijzing naar EHRM, NA. v. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, arrest van 17 juli 2008, § 110; F.H. v. Zweden, nr. 32621/06, arrest van 20 januari 2009, § 102 en H.L.R. v. Frankrijk, nr. 24573/94, arrest van 29 april 1997, § 40*).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (*EHRM, Vilvarajah a.o. v. Verenigd Koninkrijk, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, arrest van 30 oktober 1991, § 111*). Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (*EHRM, Y. v. Rusland, nr. 20113/07, arrest van 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, nr. 37201/06, arrest van 28 februari 2008, § 131; EHRM, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, nrs. 46827/99 en 46951/99, arrest van 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, nr. 53566/99, arrest van 26 april 2005, § 68*).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt ook dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekster moet daarbij aantonen dat haar persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Zoals het CGVS terecht opmerkt in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota zijn socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoekster voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van haar situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30696/09, 21 januari 2011, § 254; EHRM, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, arrest van 28 juni 2011, § 283; EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 60367/10, arrest van 29 januari 2013, §§ 76 en 92).

De Raad stelt vast dat de teneur van de verschillende rapporten en toegevoegde COI in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Verzoekster toont evenwel niet aan dat zij een kwetsbare persoon is die in Venezuela in inhumane omstandigheden of extreme armoede leefde in het licht van de huidige economische crisis in het land, noch dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela zich in dergelijke situatie zal bevinden. Zo verklaart verzoekster dat zij werkte als secretaresse in de rechtbank en een opleiding heeft gehad als kapster (gehoorverslag CGVS, p. 3) en dat zij in een gevangenis werkte (gehoorverslag CGVS, p. 8) en legt zij een bachelor diploma rechten neer bij haar bij verzoek om internationale bescherming (administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker). Verder verklaart zij een huis te bezitten in San Cristobal en een terrein in San Antonio met een oppervlakte voor 20 huizen en dat haar moeder en broer nog steeds voor het huis zorgen. Verder stelt zij nog in contact te staan met haar moeder en dat haar moeder een kapsalon heeft (gehoorverslag CGVS, p. 6). Hieruit blijkt dat verzoekster, in geval van terugkeer naar Venezuela, een familiaal netwerk heeft waarop zij kan terugvallen; geschoold is en professionele ervaring heeft zodat kan worden aangenomen dat zij in staat zal zijn in haar elementaire levensbehoeften te voldoen. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus aan een onmenselijke of vernederende behandeling te worden onderworpen.

Dit kan ook niet blijken uit de brief van G.D., klinisch psycholoog, dd. 16 maart 2020 die door verzoekster bij haar aanvullende nota ter terechtzitting wordt neergelegd. In de brief wordt bevestigd dat de ondergetekende verzoekster driemaal in privé-consultatie ontvangen heeft in de maanden mei en februari 2020 en wordt gesteld dat *“le diagnostic de PTSD ne laisse aucun doute. Madame A. garde malgré tout ses capacités cognitives secondaires en bon état de fonctionnement (mémoire, abstraction, capacités intellectuelles, capacités visuo-spatiales etc »*. (eigen vertaling: *“de diagnose PTSD (Post Traumatic Stress Disorder) laat geen enkele twijfel. Mevrouw A. behoudt ondanks alles haar secundaire cognitieve capaciteiten die goed functioneren (geheugen, abstractie, intellectuele capaciteiten, visueel-spatiale capaciteiten enz.”*). Verder worden in de brief voorstellen gedaan voor therapeutische behandeling en wordt gesteld dat de behandeling van slaapstoornissen een relaxerende en benadering en een veilige omgeving vereisen. Voor zover uit het document blijkt dat verzoekster verdere medische behandeling nodig heeft, wijst de Raad erop dat hij overeenkomstig artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet niet bevoegd is om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van het CGVS inzake een verzoek om internationale bescherming te oordelen over de vraag of verzoekster aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of zij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk is in het land van herkomst. Verzoekster dient zich voor de beoordeling van haar medische problemen te wenden tot de procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoekster in de aanvullende nota stelt dat het document haar kwetsbaar profiel aan het licht brengt, stelt de Raad vast dat niet betwist is dat zij een bijzonder traumatische ervaring achter de rug heeft die plaatsvond op 27 november 2016, maar dat zij anderzijds pas twee jaar na deze ervaring, met een korte onderbreking van een 10-tal dagen in december 2017 toen zij in Colombia verbleef, Venezuela definitief heeft verlaten en dat zij in staat was om zelfstandig naar Colombia en België te reizen. De Raad minimaliseert in geen geval de ernst van de feiten waarvan verzoekster het slachtoffer werd, maar stelt vast dat het document niet aantoonbaar dat de diagnose die werd gesteld het onmogelijk zou maken voor verzoekster om in haar elementaire levensbehoeften te voorzien in de zin van de hogergeciteerde rechtspraak van het EHRM of dat zij hierdoor ook verhinderd zou zijn een beroep te doen op haar familiaal netwerk of professionele activiteiten te ontwikkelen in Venezuela.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat in de door verzoekster neergelegde Guidance Note van het UNHCR weliswaar wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen maar niet om automatisch aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming toe te kennen en dat personen uit Venezuela kunnen in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming indien er substantiële gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in hun land van herkomst. De Raad benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekster betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zoals hierboven vastgesteld, toont verzoekster dit niet aan.

2.5.2.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het begrip internationaal of binnenlands gewapend conflict werd door het Hof van Justitie als volgt geïnterpreteerd in het arrest *Aboubacar Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*. Vooreerst wijst het Hof er op dat *“[D]e Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ, C- 285/12, *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”* (GK), arrest van 30 januari 2014, punt 29).

Het Hof vervolgt: *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”*. (ibid, punt 30). Het Hof besluit: *“Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”*.

De Raad stelt vast dat de diepe economische en politieke crisis in Venezuela niet veroorzaakt is door een internationaal of binnenlands gewapend conflict maar veeleer het gevolg is van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie.

Zoals nog blijkt uit de COI Focus “Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de “Colectivos chavistas” en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad is van oordeel dat de door verzoekster geciteerde bronnen de analyse van het CGVS dat het geweld overwegend gemeenrechtelijk van aard is en veelal om een specifiek doel (wraak, losgeld, macht, etc.) niet fundamenteel tegenspreken, nu verzoekster zich enerzijds baseert op hetzelfde rapport van OHCHR van juni 2018 waarop het CGVS zich heeft gebaseerd in de bestreden beslissing en anderzijds op drie krantenartikelen van Het Laatste Nieuws die en de Guidance Note van UNHCR van 2019, waarin melding wordt gemaakt van gewelddadige repressie van opposanten maar die geen verdere analyse bevat van de mate van willekeurig geweld noch indicaties bevat van het bestaan van een gewapend conflict in de zin van hoger geciteerde rechtspraak van het HvJ.

De Raad kan verder ook aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus “Venezuela: Situation Sécuritaire” van 4 april 2019) en kan de commissaris-generaal bijtreden waar hij stelt dat *“uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde departementen, zoals onder meer de deelstaat Tachira”, dat “Tachira wordt net zoals de rest van het land gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel” en “de situatie in Venezuela in het algemeen, en in Tachira in het problematisch en ernstig is”*. Evenwel kan er naar het oordeel van de Raad uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet en artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie. Verzoekster brengt ook geen landeninformatie aan waaruit dit zou blijken.

Voor zover verzoekster tenslotte een reëel risico op ernstige schade tracht aan te tonen ten aanzien van Colombia door te stellen dat verwerende partij er aan voorbij gaat dat *“tweede verzoekende partij aldaar ernstige problemen heeft gekend en dat zij aldaar niet in staat was om een menswaardig leven op te bouwen”* en dat *“zij op geen enkele wijze de actuele situatie in Colombia heeft onderzocht”*, volstaat de Raad met te verwijzen naar de vaststellingen hieromtrent in punt 2.5.3.3. van dit arrest.

2.6. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en was een tolk aanwezig die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen.

Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET